

Donna Ashcroftová

*Vianoce
v škótskej
dedinke*

ODPORÚČA JULIE CAPLINOVÁ

metafora

metafora®

Donna Ashcroftová

*Vianoce
v škótskej
dedinke*

Donna Ashcroftová
Uianoce v škótskej dedinke

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 369. publikáciu.

Z anglického originálu *Christmas Secrets in the Scottish Highlands*, vydaného
vydavateľstvom Bookouture v roku 2023, preložila do slovenčiny Katarína Kvoriaková.
Jazyková redakcia Anetta Letková, Barbora Nosková
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Lucia Baťová

Vydanie 1., 2025
Počet strán 256
Tlač TNM PRINT s.r.o.

Copyright © Donna Ashcroft, 2023
First published in Great Britain in 2023 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.
Cover design © Debbie Clement
Cover illustrations © Shutterstock.com

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2025
Translation © Katarína Kvoriaková, 2025

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na tréovanie AI sú bez súhlasu nositeľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8305-131-7 (ePub)
ISBN 978-80-8305-130-0 (pdf)
ISBN 978-80-8305-129-4 (print)

*Venujem Chrisovi.
Bez teba by nevznikla žiadna z mojich kníh.
Cmuk.*

1

HOLLIDAY

Holliday Harrisonová stála pri okne hlavnej budovy, ktorú niekedy volali aj Vianočná chata, a sledovala, ako sa drobné snehové vločky vznášajú a sadajú na dlhý chodník. Ten sa pripájal na cestu vedúcu na hlavnú ulicu dediny, odkiaľ mal prísť ich návštevník. V troch chatkách pozdĺž príjazdovej cesty do Vianočnej dedinky vládla tma. V ubúdajúcom svete blikali v ich oknách a na dverách iba žiarivé červené, zelené a zlaté svetielka. Popoludní sa vybrala do najbližšej chatky s názvom Sobia stodola, aby ju pripravila pre nečakaného hosta a ponaprávala vianočné ozdoby. Musela mať istotu, že tam vládne sviatočná a prívetivá atmosféra.

Žalúdok jej rozochvela zlá predtucha. „Z toho nášho návštevníka mám veľmi zlý pocit,“ ozvala sa.

„Ach, dievča, netráp sa tým, bude to v poriadku,“ chlácholi-la ju svojím spevavým hlasom s miernym škótskym prízvukom Bonnibell Bakerová, polovica manažérskeho dua Vianočnej dedinky. Podišla k Holliday a potľapkala ju po pleci. Ladné krivky postavy staršej ženy zahaľovali dlhé červené šaty. Boli typické pre

ich stredisko a minulý rok jej práve vďaka nim prischla prezývka *pani Santová*.

„Toto miesto je výnimočné. Nezniesiem pomyslenie, že by sa malo na ňom niečo zmeniť,“ sťažovala sa Holliday. Keď v diaľke zazrela záblesk predných reflektorov auta, až podskočila. Ktovie, či jej chceli naznačiť, že sa jej milovaný život v stredisku mal skončiť.

„Chápem a som si istá, že všetko zostane po starom,“ upokojovala ju jemne Bonnibell. „Teraz ohúrime nášho potenciálneho nového majiteľa, on to tu kúpi a pomôže nám to tu dať znovu do poriadku. Nikto so zdravým rozumom by nemenil niečo, čo viac ako dvadsať rokov dobre funguje. Preňho to bude iba investičná príležitosť. Som o tom presvedčená. A pravdepodobne ho už po tomto týždni ani neuvidíme. Veď počkaj, dôjde na moje slová.“

Holliday stisla pery a potom si odhrnula tmavohnedú kučeru, ktorá jej padala do očí. Ako sa reflektory auta pomaly zväčšovali, upravila si zamatový klobúčik, uhladila okraje červenej sukne a potom sa nervózne hrala s brmbolcami, nožnicami a tubičkami lepidiel, ktoré nosila ako talizmany vo svojej bielej zástere. Práca *umeleckej manažérky zábavy* tohto strediska sa bez týchto nástrojov nezaobišla, a práve preto iba zriedkavo vychádzala bez nich.

„Podľa mňa by Vianočná dedinka vôbec nemala byť na predaj,“ poznamenala znepokojene a prstami zvierala brmbolce. Pred chatou zastal nablýskaný džíp. Spomedzi stromov vybehol jej chlpatý biely kocúr Frosty a zvončeky na jeho červenom obojku zacinkali, keď vyskočil na rozohriatu kapotu auta.

„Pán Gray už dlhšie naznačoval, že by rád dedinku ponúkol na predaj. Chystá sa do dôchodku a chce si kúpiť dom bližšie k deťom. Navyše tá ponuka je vraj príliš dobrá na to, aby ju odmietol. Obe dobre vieme, že stredisko potrebuje veľkú finančnú injekciu.

Ludia sem síce chodia radi, ale vždy treba niečo opravovať, najmä v poslednom období, lebo sa tu premlelo veľa hostí,“ dodala Bonnibell potichu.

„Čo keby sme mu povedali, že nechceme, aby to predal?“ navrhla Holliday a sťažka prehltna. „Čo ak bude ten kupec úplne nevhodný pre toto miesto?“

Bonnibell sa zamračila. „To rozhodnutie už nie je na nás, však, zlatko? Navyše nemáme dôvod stavať sa do cesty dobrej ponuke. Musíme dať tomu investorovi šancu. Ktovie, možno dedinke prospeje, hlavne ak sa topí v peniazoch. Nejde tu len o opravy, ale mám aj množstvo nápadov, čo by sme ešte mohli pridať a ponúknuť našim hosťom. Možno by sa dala postaviť aj nejaká nová chatka či dve...“

Holliday sledovala, ako sa dvere džípu otvorili a vyskočila z nich vysoká postava, ktorá hneď začala odháňať Frostyho z auta a netrpezlivo nad ním mávať rukami.

„Z toho sa nedá nič vyčítať. Som si istá, že zbožňuje zvieraťá,“ zamrmala si Bonnibell popod nos. Staršia žena si potom vzdychla, Holliday nasala vzduch, vybrala sa ku vchodu do chaty a otvorila dvere dokorán.

Frosty vběhol do tepla a okamžite zmizol v salóniku vpravo na chodbe. Hostia sa tam po večeroch často stretávali pri kozube a klavíri.

Holliday pozorovala cudzinca, ako si oprášil snehové vločky z vlasov a vykročil ku kufru auta. Z batožinového priestoru vytiahol malý sivý kufrík a rovnakú tašku na notebook. Dupal po širokých drevených schodoch na verandu, ktorú zdobili vianočné ozdoby všakovakých tvarov a veľkostí. Holliday by bola odprisahala, že sa pri pohľade na sviatočnú výzdobu zháčil. Potom však nasadil uhladený výraz, obrátil sa k nej a venoval jej svoju plnú pozornosť.

„Pani Bakerová?“ opýtal sa.

Jeho hlboký sexy hlas rozvibroval Holliday každú kosť v tele. Po chrbte jej prebehol mráz. Zastrčila si ruky do zástery a stláčala brmbolec, odhodlaná ignorovať náhly nával vzrušenia, ktorý sa ňou prehnal. Bol nádherný. Iným slovom ho nedokázala opísať, možno aj preto, lebo jej mozog sa v tej chvíli zmenil na masu pečených penových cukríkov. Husté hnedé vlasy mal sčesané dozadu a strapaté zrejme preto, lebo si z nich pred chvíľou oprášoval sneh. Mal plné pery a podľa vrások na lícach a v kútikoch očí sa dalo hádať, že sa často smial. Alebo aspoň to tak bolo v minulosti, pretože teraz sa určite neusmieval. Mal hranatú sánku a malú priehlbinu na brade, o ktorej by Hollidayina stará mama – keby ešte žila – predniesla niečo veľkolepé, ako napríklad, že ho pobozkal anjel.

Holliday otvorila ústa, no vtom sa jej šéfka postavila vedľa nej. „To som vlastne ja. Prosím, volajte ma Bonnibell.“ Načiahla sa, že mu odnesie tašku. On ju však nepustil z rúk. „Prajem vám požehnaný advent a o to viac, že máme dnes prvého decembra. Sviatky sa blížia. Poďte dnu. Toto je Holliday Harrisonová. V našej dedinke sa stará o zábavu hostí a kreatívnu tvorbu. Požiadala som ju, aby vás tu previedla a všetko vám počas vášho pobytu poukazovala.“

Muž pomaly zdvihol zrak k Hollidayinej tvári a díval sa na jej červené zamatové oblečenie doširoka otvorenými očami. „Damon MacAndrew,“ predstavil sa odmerane a potom sa prudko obrátil k Bonnibell.

„Vaša chatka je pripravená, ale nachystala som horúce kakao a ovocné koláčiky, aby ste si mohli do niečoho zahryznúť, kým sa ubytujete,“ oznámila mu Bonnibell nadšene. „Predpokladám, že po takej dlhej jazde až z Londýna ste vyhladli.“ Keď pokrútil hlavou, žmurkla naňho. „Špecialita Vianočnej chaty.“

„Um... Asi by som sa mal ísť najprv zložiť do izby,“ poznamenal a zdalo sa, že mu to nie je príjemné. „Musím zariadiť niekoľko záležitostí.“

„Nemôžete ich odmietnuť, kým ste ich ešte nevyskúšali,“ naliehala Bonnibell zvodným tónom. Ani podráždení rodičia, unavené deti či mrzutí starí rodičia nedokázali odolať pani Santovej.

Damon zastal a s neochotným výrazom pomaly prikývol. Vošiel dovnútra. „Fíha, tu to naozaj vyzerá... sviatočne.“ Keď mu padol zrak na veľkú vstupnú halu bohato zdobenú cezmínovými reťazami, imelom a pestrofarebnými svetielkami, ktoré sa vynímali v zeleni, zvesil kútiky úst. Z oboch strán veľkého schodiska stáli ako stráže dva obrovské stromčeky. Na poschodí sa nachádzali obytné časti zamestnancov.

„Však? Naši hostia to úplne zbožňujú. Zeleň si dopestujeme sami v skleníku a pravidelne ju vymieňame. Čo poviete, nevonia to tu vianočne?“ zvolala Bonnibell. Potom zastala a prezerala si ho. „Možno to bude znieť zvláštne, pán MacAndrew, ale nestretli sme sa už? Niečo mi na vás pripadá povedomé...“ Prižmúrila oči a zatvárala sa zmätene.

Damon pokrútil hlavou a opatrne položil batožinu na vyleštené dubové parkety. Odkášľal si. „To mám iba takú tvár. Ľudia mi to často hovoria.“

Bonnibell sa zachichotala. „Ani sa nečudujem. Vyzeráte ako nejaký fešák z Hollywoodu. Také tváre sme zvyknutí vídať iba na striebornom plátne.“

Damon sa začervenal a rozhladal sa. Potom sa zamračil. „Vždy je tu také ticho? V takom prípade by ma prekvapilo, keby sa vám vôbec podarilo pokryť prevádzkové náklady. Možno by som mal znížiť ponuku...“

„Hostí tu mávame iba tri a pol týždňa do mesiaca,“ zapojila sa Holliday. Ukázala na vstupnú halu, schodisko a chodbu vedúcu do kuchyne, ktorá sa nachádzala v zadnej časti chaty. „Teraz máme hluché obdobie, ako to nazývame. V tomto čase dopĺňame zásoby, vykonávame opravy, prípadne si vezmeme deň voľna. Momentálne sme plne obsadení až do konca februára. Preto sme vás požiadali, aby ste nás navštívili teraz. Ak sme to správne pochopili, dosť vám to súrilo.“

Holliday sa zrejme nepodarilo potlačiť nespokojný tón, lebo Bonnibell potichu tľoskla jazykom. Damon stisol pery a ju ihneď prepadol pocit viny. Možno ten chlap vyjadril trochu kritiky, ale ona mu vlastne ešte ani nedala šancu.

„Pokúsím sa vám spôsobiť čo najmenej problémov,“ odvetil Damon sucho a vykročil za Holliday do kuchyne.

Bola obrovská a zaberala takmer celú zadnú časť chaty. Vysoké stropy zdobili reťaze z listov vianočnej ruže a trblietavé svetlá. Akoby v nej vždy rozvoniávali čerstvo napečené sušienky. Skrinky na kuchynskej linke mali farbu lesnej zelene a veľký antikorový ostrovček uprostred ponúkal veľa priestoru na prípravu jedla. Boli tam originálne dosky na krájanie v tvare snehuliakov a rovnaké prestierania na všetkých rovných povrchoch, ktoré dodávali trochu farby a sviatočnej veselosti. Bonnibell vzala tri hrnčeky v tvare Mikuláša z jednej skrinky a naliala do nich horúcu čokoládu, posypala ju penovými cukríkmi a kúskami čokolády. Potom nápoje rozdelila a Damonovi ponúkla tanier koláčikov. Naznačila mu, aby sa posadil na najbližšiu drevenú barovú stoličku pri ostrovčeku.

„Vrhnite sa na to a potom vám Holliday ukáže vašu chatku. Neskôr večer máme pre vás naplánované niečo špeciálne. Pozvala som aj zvyšok tímu, aby sa k nám pridali. Sme ako rodina, takže určite budete chcieť spoznať všetkých.“

Damon nadvihol obočie a vzal si jeden koláčik. Pokrčil nosom a potom doň zahryzol. Na tvári sa mu okamžite rozlial výraz príjemného prekvapenia.

„Po večeri zvyčajne spievame vianočné koledy v salóniku a každý sa k nám pripojí,“ pokračovala Bonnibell.

„Ach, ja nespievam...“ Muž sa hlasno rozkašľal. Bonnibell obišla linku a pobúchala ho po chrbte. Potom mu prisunula hrnček čokolády.

„To je v poriadku. Nie je to povinné,“ odvetila Holliday veselo.

„Naozaj si so mnou nemusíte robiť starosti. Poobzerám sa po stredisku aj sám,“ poznamenal Damon a rozhliadal sa po kuchyni so zle skrývaným odporom.

„Ale kdeže, to nie sú starosti. Som si istá, že keď sa vybalíte a trochu si oddýchnete, budete sa chcieť k nám pripojiť. Aspoň budete mať prehľad o tom, čo ponúkame našim hosťom. Počas pobytu u nás sa Holliday postará o to, aby ste si odniesli zážitok na celý život,“ pokračovala Bonnibell. „Veď napokon preto ste sem prišli, nie? Chcete presne vedieť, čo sa chystáte kúpiť. Vraj ste už roky túžili vlastniť vianočné stredisko,“ nadchýnala sa manažérka, naklonila sa k nemu a spýtavo sa naňho zahľadela. „Môžem sa opýtať, čo presne vás na našom stredisku zaujalo?“

„Vlastne ani neviem,“ odvetil Damon a zadíval sa na spolovice zjedený koláčik. Holliday si všimla, ako vystrel ruky. „Kedysi som o tom čítal v nedeľných novinách.“ Obzeral sa po miestnosti a tváril sa nezaujato. „Pripadalo mi to ako dobrá investícia. Odvtedy som to nemohol pustiť z hlavy. Navyše sa mi v portfóliu otvoril priestor na niečo odlišné,“ pokračoval Damon dosť neprítomným tónom.

„Naozaj?“ utrúsila Holliday skepticky.

„Ty si poznala toho novinára, ktorý napísal ten článok, však, drahá?“ nadhodila Bonnibell.

Holliday prikývla, no ani na jedného z nich sa nepozrela. Siahla do vrečka a stisla brmbolec.

„Po uverejnení toho článku sme mali asi milión rezervácií,“ dušovala sa Bonnibell a zjavne jej úplne unikla zvláštna atmosféra. „Ponúkame tu niečo jedinečné. V celom Škótsku nenájdete nič podobné. Len sa na to pozrite...“ Mávla rukou a ukázala na nespočetné množstvo ozdôb. Takmer každý povrch žiaril, ligotal sa a trblietal.

Holliday sa obrnila a ujala sa rozhovoru. Obozretne sledovala Damona a hľadala nejaké spojenie. Ak sa tento muž vážne zaujímal o kúpu strediska, každú chvíľu sa mu určite na tvári usadí nadšený výraz. „Nikde na svete nezažijete dokonalú vianočnú atmosféru po celý rok. Máme rodiny, ktoré sa sem opakovane vracajú.“

Bonnibell sa usmiala. „Ukázalo sa, že je to veľmi obľúbený koncept.“

„Uhm...“ povzdychol si Damon. „Kde ste prišli na tento nápad?“

Opýtal sa to skôr zo zdvorilosti než zo skutočného záujmu, pretože očividne dychtila po tom, aby sa mohla o tento príbeh podeliť. Holliday prebehol po chrbte mráz ako do rytmu nejakej vianočnej koledy.

„Tento nápad sme s manželom Connellom dostali už pred rokmi. Neskôr vás s ním pri večeri zoznámim,“ začala vysvetľovať Bonnibell. „Vtedy som sa na Vianoce nemohla stretnúť s bratom, pretože pracoval v Štátoch a letenky domov boli v tom čase roka veľmi drahé.“

Damon prikývol, ale výraz mal stále prázdny. Holliday opäť zovrelo žalúdok. Mala pocit, že jej na ňom niečo nesedí. Z vlastnej skúsenosti vedela, aký krehký vie byť život a ako ľahko sa vám bez varovania rozpadne v rukách. Znepokojoval ju iba tento

cudzinec? Alebo sa z neho stal urýchľovač zmeny a hrozba pre všetko, čo jej bolo drahé?

„Uvedomili sme si, aké je niekedy ťažké stretnúť sa v decembri so svojimi blízkymi,“ pokračovala Bonnibell. „Nejde iba o ceny, ale ľudia majú aj mnoho iných povinností. Ak si však zarezervujete dovolenku u nás, môžete mať Vianoce kedykoľvek. Rodiny sa ubytujú v útulných chatkách, ktoré priam praskajú vo švíkoch od ozdôb – nešetříme na ničom. Môžu pomôcť ozdobiť stromček, postaviť si snehuliaka, tancovať, spievať koledy, piecť vianočné pečivo,“ vymenovávala a ružové líca jej žiarili, keď pokynula hlavou na tanier pred ním, „a zažiť spolu všetky tie tradície, ktoré by sa za bežných okolností nepodarilo dodržať.“

„A to dokonca aj v lete,“ vložila sa do rozhovoru Holliday, pričom nespúšťala zrak z Damonovej tváre. Hľadala na nej náznak okúzlania. „Máme všetky možné spôsoby, ako napodobniť pravú vianočnú atmosféru. Naši hostia nikdy nie sú sklamaní, ako sa o tom môžete presvedčiť aj z úžasných hodnotení na stránke Trustpilot.“

„To je pravda,“ prikyvovala Bonnibell hrdô. „Už dva roky si hostia vďaka Holliday môžu vlastnoručne pripraviť darčeky. Týždeň sa potom končí naplnenými ponožkami a Vianocami, ako sa patrí. Vtedy podávame tradičného pečeného moriaka so všetkými prílohami...“

„... a s praženými orieškami,“ doplnila Holliday. „Ponúkame aj vegánske alternatívy našich jedál.“

Damon zažmurkal.

Staršia žena znovu prikývla a zaváhala, akoby čakala, či niečo povie. Keď však ďalej mlčal, na tvári sa jej rozhostil zmätený výraz. Vzala si vianočný koláčik. „Takže tak sa to celé začalo.“

„Aha, jasné,“ utrúsil Damon a túžobne sa zadíval na chodbu. „Takže...“ Začal vstávať.

„A ako sme to celé dosiahli?“ pokračovala Bonnibell, preto sa opäť usadil. „S Connellom sme dali dokopy podnikateľský plán a potom sme hľadali niekoho, kto by mohol také stredisko zriaďiť. Niekoho, kto by veril tomu, čo sme robili. Chvíľu to trvalo, ale napokon sme narazili na pána Graya, ktorý sa rád stal naším investorom.“ Zamávala rukou. „A už je to takmer dvadsať rokov, čo preňho vedieme tento podnik a vždy máme rezervácie na niekoľko mesiacov dopredu.“ Hodnotiaco sa pozrela na Damona. „No to už určite viete. Predpokladám, že ste si spravili rozsiahly prieskum, inak by ste tu neboli. Keď budete chcieť, Holliday vám ukáže účtovné knihy a tiež zodpovie prípadné otázky. Pomyslela som si, že vzhľadom na podobný vek bude najlepšie, keď vám to tu poukazuje ona.“ Nevinne zažmurkala.

Damon si odkašľal a pokrútil hlavou. „To nebude nutné,“ odvetil úsečne. „Už teraz som si istý, že toto bude vynikajúca príležitosť na rozšírenie môjho portfólia. Bol by som kúpil stredisko aj bez návštevy.“ Zatváril sa podráždene a potom vysvetlil: „No podľa pána Graya je dôležité, aby som si najprv poriadne prezrel, čo ste tu vytvorili. Vravet som mu, že to nie je potrebné, ale...“ Znovu sa rozhliadol po kuchyni so zvláštnym výrazom.

„Sme radi, že ste prišli. Mám pocit, že si to tu zamilujete,“ hŕkútala staršia žena.

„A skutočne nechcete vidieť tie účtovné knihy?“ ozvala sa Holliday, keď sa jej po zátylku zasa rozbehli zimomriavky.

Bonnibell jej venovala tichý nesúhlasný pohľad.

Pokrútil hlavou. „Naozaj netreba. Už som sa dozvedel všetko, čo som chcel,“ zopakoval.

„Ale...“ začala Holliday. *Čo za človeka kúpi podnik bez toho, aby si overil, či prosperuje?* uvažovala. Veď mohli pred ním kadečo skrývať a skončilo by sa to tak, že by kúpil niečo, do čoho bude

musieť vraziť horibilnú sumu. Buď bol ten chlap idiot, alebo sa dialo niečo zvláštne.

„Holliday si nevšímajte, príliš sa strachuje a má potrebu chrániť našu Vianočnú dedinku,“ žmurkla naňho Bonnibell. „Veľmi si ju pre to vážim, ale viem, že občas zakladáme svoje rozhodnutia na intuícii.“ Potľapkala sa po hrudi. „Predpokladám, že to tu chcete kúpiť, lebo zbožňujete Vianoce, však?“ zaujímala sa Bonnibell a široko sa naňho usmiala. „Máte veľa krásnych spomienok na sviatky?“

„Uhm, áno, niekoľko,“ potvrdil Damon, odkašľal si a radšej rýchlo zahryzol do koláča, aby mu už nemohli klásť ďalšie otázky. Kýval hlavou, slastne vzdychal a neprímerane dlho premýšľal. Napokon to spláchol posledným dúskom horúcej čokolády. „Dobre, bolo to... milé. Teraz by som sa už rád nastáhoval do svojej chatky,“ povedal a zoskočil zo stoličky.

„Ešte sme vám ani nestihli ukázať hlavnú budovu,“ protestovala Bonnibell.

„Môžete to spraviť neskôr. Je mi ľúto, ale naozaj si musím vybaaviť niekoľko veľmi naliehavých telefonátov,“ odvetil Damon a veľavravne sa zahľadel na dvere. Vtedy sa v nich objavil Frosty a uprel naňho oči. „Uhm,“ zastonal Damon nervózne, keď kocúr vbehol do kuchyne a zamieril rovno k nemu. Damon okamžite znovu vysadol na stoličku a mračil sa naňho. „Som alergický,“ vysvetľoval a pozrel sa na Holliday, „na mačky. Hneď z nich kýcham.“ Stisol si nos a ukázal na Frostyho, ktorý sa obšmietal okolo stoličky.

„Zrejme to z vás vycítil, lebo niekedy to robí úmyselne,“ ozrejmila mu a nespúšťala z hosta zrak. Chcela by poznať jeho myšlienky. Napadlo jej, či sa jej kocúr pokúšal niečo povedať.

„Čo keby si ho odniesla do salónika, drahá?“ požiadala ju Bonnibell.

„Isteže,“ súhlasila Holliday, vzala zviera na ruky a vybrala sa na recepciu. Vtom Damon náhle hlasno kýchol. Zastala vo dverách a niekoľko sekúnd sledovala, ako mu Bonnibell podala sviatočný obrúsok a pokračovala v opise vybavenia a aktivít v stredisku. Jeho to však akoby ani nezaujímalo. Na jeho držaní tela sa jej niečo nepozdávalo. Mal stuhnuté plecia a meravé končatiny, akoby niečo skrýval a nechcel, aby to odhalili. Už pri jeho príchode sa jej zmocnil presne ten istý pocit. Namiesto zvyčajného nadšeného vzdychania nad ozdobami sa pri pohľade na výzdobu vchodu zatváril, akoby mu malo prísť zle.

Holliday položila kocúra na podlahu v salóniku, znovu zovrela brmbolec v prstoch a rozhliadala sa. Toto miesto ju pred dvomi rokmi zachránilo a nemienila dovoliť, aby padlo do zlých rúk. A to znamenalo, že spraví všetko, čo je v jej silách, aby presvedčila Damona MacAndrewa, že Vianočnú dedinku vlastne vôbec nechce kúpiť.